

FP9

**FOLKESKOLENS
PRØVER**

**BØRNE- OG
UNDERVISNINGSMINISTERIET**
STYRELSEN FOR
UNDERVISNING OG KVALITET

DANSK, LÆSNING OG RETSKRIVNING

Læsning

Teksthæfte

Læsning varer 30 minutter

Torsdag den 4. maj 2023
Kl. 9.00-10.30

VAREBIL

Kurerer under tidspres

Flere af kurererne havde arbejdet 10-12 timer på ulykkestidspunktet. Tre havde op til 40-60 afleverings- og afhentningssteder på en dag. De holdt typisk ind til siden for at spise i løbet af arbejdsdagen, og nogle holdt ikke pauser, men spiste, mens de kørte.

Kun en enkelt ulykke skete om lørdagen – resten skete på hverdage.

Zzzzzz ...

I fire ulykker var træthed hos føreren af varebilen en medvirkende årsag til ulykken. I fire andre ulykker kan træthed også have haft en vis betydning. Trætheden hang bl.a. sammen med, at de kørte om natten, havde haft lange arbejdsdage eller havde sovet alt for lidt. Træthed spillede ind hos fem af de ni kurerer og kun i få tilfælde for håndværkernes vedkommende.

Ulykker med varebiler er værre end ulykker med personbiler, viser ny rapport med analyser af 23 ulykker med varebiler. Dem ventes der flere af, da varebiltransport er i vækst pga. den stigende e-handel. Se, hvorfor og hvordan det går galt i ulykker, hvor håndværkere og kurerer sidder bag rattet

Af Anders Wendt Jensen Grafik Camilla Riis Meile

Flere dræbte i varebilulykker

Der er 12 dræbte for hver 100 personskadeulykker, der involverer en varebil. Ved ulykker, der involverer personbiler, er der seks dræbte for hver 100 personskadeulykker.

10 dræbte

Tallene herunder viser, hvor alvorligt de 67 involverede chauffører, fodgængere, cyklister og passagerer kom til skade.

Dræbte	10
Alvorligt tilskadede	15
Let tilskadede	14
Uskadede	28

Hver anden var uopmærksom

For 13 varebilførere betød deres uopmærksomhed eller distraktion, at de overså noget i trafikken. I tre tilfælde var føreren distraheret af at kigge på håndholdt mobiltelefon – en af dem så film. En fører blev distraheret af at kigge efter noget uden for bilen, der var trafikalt irrelevant. Uopmærksomhed var relativt oftere en ulykkesårsag blandt dem, der kørte kurerkørsel.

For 17 af varebilførerne skete ulykken i løbet af arbejdsdagen.

ULYKKER

Tungere og farligere

Trafikulykker med varebiler fører til alvorligere personskader end ulykker med personbiler. Det skyldes, at varebiler er tungere, og ved kollision med en varebil udsættes modparten i personbil for en større kraftpåvirkning og kommer ofte alvorligt til skade, mens varebilførerne ofte var uskadede eller let tilskadede. I nogle af undersøgelsens ulykker kolliderede varebilerne med lastbiler, og her var det primært varebilførerne, der kom alvorligt til skade.

Alt for mange uden sele

12 førere og passagerer i de 26 varebiler og 12 personbiler havde ikke sele på eller brugte den ikke korrekt. Manglende eller forkert selebrug var lidt mere udbredt hos førere af personbiler end hos førere af varebiler. Det førte til værre personskader i fire tilfælde. Fem ud af 24 varebilførere og tre ud af fem varebilpassagerer havde ikke sele på eller brugte den ikke korrekt. Tre ud af 12 førere af personbil samt én ud af otte passagerer i personbil havde ikke sele på.

Syv af de 26 varebilførere var under 25 år.

Alle varebilførere var mænd.

Fem ulykker skete i vådt føre – resten skete i tørt føre.

Bedre sikkerhedsudstyr kunne have hjulpet

Næsten alle varebiler i undersøgelsen havde begrænset sikkerhedsudstyr set i forhold til nyere personbiler. Knap halvdelen af ulykkerne kunne muligvis have været undgået, eller personskaderne kunne være afbødet, hvis varebilerne havde haft sikkerhedsudstyr svarende til en veludstyret, moderne personbil.

- Der var én ulykke, hvor et bakkamera kunne have forhindret ulykken.
- I to ulykker kunne en linjevogter have forhindret ulykken.
- I op til syv af de 23 ulykker er det vurderet, at en adaptiv fartpilot og/eller en avanceret nødbremse muligvis kunne have forhindret kollisionen eller afbødet skaderne.

Alkohol og narko afgørende i to ulykker

Den ene varebilfører kørte af vejen, mens den anden kørte op bag i et køretøj, der holdt stille på vejen foran ham. Begge kørte for hurtigt i forhold til hastighedsgrænsen og henholdsvis alkohol- og narkotikapåvirkning var sandsynligvis medvirkende til, at de kørte for hurtigt. Begge disse førere var unge håndværkere på vej hjem fra arbejde, og begge havde et misbrug. Den ene havde fået frakendt sit kørekort.

Fire varebilførere havde ikke førerret på ulykkestidspunktet.

Her skete ulykkerne

Motorvej:

Ni ulykker med fire dræbte, fem alvorligt tilskadede og syv lettere tilskadede.

Landevej:

10 ulykker med seks dræbte, syv alvorligt tilskadede og seks lettere tilskadede.

Byzone:

Fire ulykker – alle på lige strækninger.

Også modpartens skyld

Det var ikke kun varebilførernes adfærd, der bevirkede, at ulykkerne skete. I tre ulykker var det udelukkende modparterne, der var skyld i ulykkerne, og i fire ulykker var der tale om afgørende medvirken fra både varebilfører og modpart.

Undersøgelsen er baseret på 23 ulykker med varebiler (med tilladt totalvægt over 2.000 kg). I alt 26 varebilførere indgår, da der i tre ulykker var involveret to varebiler. 17 var håndværkere og servicemontører, og ni var kurerer. I alt 67 personer var involveret i ulykkerne. De øvrige var: fem passagerer i varebil, otte passagerer i personbil, 28 modparter: 12 personbilførere, ni lastbilchauffører, to førere af lille varebil, to cyklister, to fodgængere, en MC. Kilde: Havarikommissionen for vejtrafikulykker, temarapport nr. 17 2021.

For høj fart

15 førere kørte for hurtigt forud for ulykken. Hastighedsoverskridelser havde i ét tilfælde afgørende betydning for, at ulykken skete, og de var i fem tilfælde skyld i, at personskaderne blev mere alvorlige. Risikovillig kørsel, travlhed og alkohol-/narkotikapåvirkning var nogle af forklaringerne på de høje hastigheder. Seks af de 15 var unge og/eller uerfarne. Fem af dem havde tidligere fået frakendt kørekortet.

Fri i Underverden

Af Malene Sølvsten

"Hey, freak! Du kan ikke gemme dig for altid." Pitbull lød munter.

Fri pressede sig mod væggen på den halvmørke biologigang bag hylderne med udstoppede dyr. Det klemte ubehageligt i brystet.

Det er min egen skyld. Fri holdt sin skoletaske foran sig som et skjold. Hvis jeg bare var normal, ville ingen være efter mig.

Der var lys for enden af gangen, og en lang skygge flakkede derhenne. Fri stod musestille for ikke at aktivere sensoren til loftslyset. En udstoppet kanin sømmet fast på et bræt kiggede trist ned fra hylden. Den fastholdt Fris blik med sine glasøjne.

"Fri, Fri," sang Pitbull. "Kom frem, inden jeg når til ni, og du vil gå fri."

Det var så meget løgn. Pitbull var kendt for først at lokke og så slå.

Fri holdt vejret.

Pitbulls stemme kom nærmere. "En, to, tre – tør du vente og se?"

Fris hjerte hamrede.

"Fire, fem, seks, syv – mon mine løfter er lyv?" Pitbulls skygge passerede oppe på den oplyste gang.

Fri pustede ud og slappede af i armene. Idiotisk, for tasken røg ud af grebet.

"Otte ..."

Skoletasken ramte gulvet med et SMAK.

Pitbull gik baglæns, drejede ind på biologigangen og tændte derved sensoren. Lysene blinkede mod Fri i en bølge. Pitbull gik smilende frem, og Fri stivnede af skræk.

Så lød en lys stemme. "Stik af. Tag benene på nakken. LØB!"

Det sidste, pibende råb, hvor end det kom fra, aktiverede Fri, som drejede om og flygtede. Pitbull satte efter, og Fri sprang det sidste stykke ind i biologilokalet, der lugtede af mølædt pels og madpakker.

"Fortsæt," skyndede den lyse stemme. "Fortsæt, fortsæt, fortsæt."

Fri havde ikke overskud til at tænke over, hvem pokker stemmen tilhørte, for Pitbull var lige i hælene. Fingrene ramte noget hårdt og varmt. Det føltes ikke som en glat væg, men var derimod ujævnt. Så flakkede et orange lys, Fri

blinkede med øjnene og så sig omkring i det, der på ingen måde var biologilokalet.

Nu var Fri udenfor, og himmelen var ildfarvet med sorte skyer. Luften var brandvarm som fra en hårtørrer, og der lugtede af prut.

Nogen hvinede, og Fri fik øje på en kanin, som sparkede vildt med benet. Den ene pelsklædte fod sad fast på et bræt.

"Lad mig hjælpe dig." Trods sin forvirring knælede Fri foran kaninen, der humpede nærmere. Fri løsnede foden.

"Tak." Kaninen børstede sine nu befriede tæer.

Fri spærrede øjnene op. "Wow! Du kan tale?"

"Alle dyr kan da tale." Kaninen mimrede. "Det er bare sjældent, vi gider, og endnu sjældnere, at I mennesker hører efter."

Fri så nærmere på kaninen. "Det var dig på biologigangen. Var du ikke udstoppet?"

"Tro aldrig dine øjne. De fortæller dig ikke altid sandheden." Kaninen snøftede. "Jeg er Nanabozho. Bare kald mig Nano."

"Seriest, drømmer jeg?" spurgte Fri.

"Næ, det tror jeg ikke," svarede Nano. "Men hvis du gør, drømmer vi begge to."

"Du er så weird," røg det ud af Fris mund.

Nano gav Fri elevatorblikket. "Du ligner heller ikke et almindeligt menneskebarn."

Det pressede igen på Fris bryst. "Det er derfor, alle er efter mig. Jeg er helt forkert."

Nano lagde poten på Fris arm. "Faktisk synes jeg, at du er helt perfekt."

Fri tørrede kinderne og så sig omkring. "Hvor er vi?"

"Vi er i Underverden. Det var en smutvej, jeg sendte os på. Jeg håber ikke, det væmmelige menneskebarn fulgte efter."

Fri så skeptisk på Nano.

"Kom nu," Nano puffede til Fris ben. "Vi skal på en eventyrlig færd. Det er da spændende. Vi skal krydse floden for at komme tilbage til din verden."

"Hvilken flod?"

"Den der." Nano pegede med sin lille klo.

Fri klemte øjnene sammen og så på den flod og bro, som ganske rigtigt lå lidt foran.

"Skal vi bare krydse broen? Sådan en eventyrlig færd ..." Fri gjorde sin stemme påtaget dyb. "Sådan en færd er ret nem, hva'?"

Nano himlede med øjnene. "Floden er lavet af skræk og rædsel. Det ville være katastrofalt, hvis du skvattede i."

En kvinde stod foran broen og stirrede ud i horisonten.

"Må vi komme over? Hallo!" Fri viftede en hånd foran kvindens ansigt.

Hun reagerede ikke. Fri prøvede at liste forbi, men kvinden skød armen ud og spærrede deres vej.

"Du skal give noget værdifuldt," hviskede Nano. "Så lader Vogteren dig passere."

Fri klappede på lommerne og hev sin mobil frem. Kvinden drejede hovedet og så direkte på Fri. Da hun talte, lød stemmen som torden.

"Jeg vil ikke have skrammel!"

"Den iPhone var ellers ret dyr." Da Vogteren ikke reagerede, sukkede Fri. "Hvad vil du så have?"

"Jeg vil vide, hvad du frygter mest." Vogterdamen rakte begge hænder frem.

Fri gik lidt baglæns. "Nej."

"Fortæl hende det," sagde Nano ud ad mundvigen.

Fri sank og tog Vogterens hænder. "Jeg er bange for altid at være en freak."

"Løgn," buldrede Vogteren. "Det er LØGN. Du er glad for den, du er."

Bag dem lød råb. Pitbull styrede lige mod dem. "Du troede, du kunne undslippe, din freak."

"Kom nu," peb Nano.

Fri snakkede hurtigt. "Jeg frygter at blive ligeglad med andre. Ingen kan lide mig, og derfor kan jeg heller ikke lide dem."

Vogteren slap Fris hænder. I hendes håndflade lå nu en blank kugle. Hun smed kuglen i floden, hvor den opløstes som en klat blæk. Nano trak Fri over broen. Bag dem løb Pitbull mod Vogteren og prøvede at mase sig forbi. Fri så stift lige frem, mens Pitbull skreg hjerteskrærende.

Nano og Fri gik nu på en bred grusvej. Her var helt anderledes end på den uhyggelige side af floden. Himmelen var blå, og her var spraglede blomster og flaksende sommerfugle. Selvom Fri lige havde indrømmet sin

værste frygt, var brystet ikke klemt længere. Måske netop derfor.

"Hvad skete der med Pitbull?" spurgte Fri.

"Jeg vil tro, at Vogteren smed barnet i floden af skræk og rædsel."

"Men ... men er Pitbull okay?"

Nano trak på skuldrene, i det omfang en kanin kan gøre det. "Er det ikke fortjent, at Pitbull drukner i frygt?"

"Det er det vel." Fri gik lidt videre. "Men det er en frygtelig skæbne."

"Glem Pitbull. Se derovre. Der er porten tilbage til din egen verden."

En gylden port havde materialiseret sig.

Fri stoppede og kiggede frem og tilbage. "Jeg kan ikke bare lade som ingenting."

Nano foldede poterne foran sin bløde mave. "Pitbull forfulgte dig og ville tæve dig."

"Det har faktisk ikke noget at gøre med Pitbull. Det har noget at gøre med mig." Fri vendte om og løb tilbage til floden.

Vogteren stod med ryggen til og lignede som før en statue. Nede i floden plaskede Pitbull med rædslen malet i ansigtet. Fri lagde sig på maven, rakte ned i vandet og kæmpede for at hive Pitbull op. Det tog et par forsøg, men med et sidste kraftigt træk lykkedes det. De tumlede bagover og lå begge forpustede i græsset.

Pitbull og Fri så på hinanden. Fri mærkede en pote på skulderen. Der stod Nano og smilede med sine store strittende kaninfortænder.

"I bestod prøven."

"Var det en prøve?" spurgte Fri.

"Det er alting sådan set," svarede Nano.

Fris øjne brændte. "Ser jeg dig nogensinde igen?"

Nano strøg knurhårene med den ene pote. "Åh, jeg holder øje med dig. Jeg holder øje med jer alle sammen."

Så glimtede det omkring dem, og Fri og Pitbull var tilbage på biologigangen. Vandet dryppede fra Pitbulls hår og tøj. Øjnene var lukkede, og brystet hævede og sænkede sig hurtigt. Selvom Fri ikke vidste, hvad Pitbull tænkte om rejsen til Underverden, blev Fri siddende og kiggede op på hylden med de udstoppede dyr.

Pladsen, hvor Nano havde stået, var tom.

UFOrklarligt

Af Martin Rye

Siden 1980'erne har flere i kommunen set underlige, flyvende objekter på himlen.

En dyb lyd fanger deres opmærksomhed.

Et par fra Kvistgård kan ikke finde ud af, hvad det er.

Manden kigger op fra husets gårdsplads og ser "objektet". Han har stor erfaring med helikoptere i sit job som geolog og kan hurtigt affeje det som forklaringen.

Objektet blinker kraftigt og flyver i et ujævnt tempo i formation over huset, hvor det pludselig standser op og hænger i luften.

De har svært ved at bedømme afstanden, men objektet virker stort og minder om noget, de har set i en Star Wars-film.

Manden griber fat i sin iPhone og forsøger at fotografere objektet. Men da de tager billedet, flyver objektet væk i en sydøstlig retning hen over den nærliggende skov.

De kigger begge ned på telefonen for at se, om de har fanget objektet. Men billedet er helt hvidt, selvom nattehimlen er kulsort, og uden et eneste spor af det flyvende objekt.

Hændelsen med det mystiske flyvende objekt skete den 1. november sidste år et sted i Kvistgård.

Det er den seneste af 78 observationer af uidentificerede flyvende objekter, som Skandinavisk UFO Information, SUFOI, har modtaget fra Helsingør Kommune siden 1997 og frem til nu.

Uforklaret

Siden 1957 har SUFOI modtaget og samlet danskernes ufo-observationer og ligger lige nu inde med omkring 15.000 henvendelser fra danskere, der som parret i Kvistgård har observeret mystiske flyvende objekter. SUFOI undersøger også de observationer, der lander hos dem, og i langt de fleste tilfælde har sagerne en naturlig og mere jordnær forklaring.

I flere tilfælde står ballon eller varmluftsballon som en årsag, men faktisk er der stadig en lille procentdel, der forbliver uforklaret.

Et fly?

En episode af en lidt ældre dato sker også omkring Kvistgård på en forårsdag i 1995.

To kammerater er på vej hjem

fra job, da de på Helsingørvej, omkring Nyrup, ser et "meget stort objekt" komme til syne mellem skyerne. Selvom de ikke kan se hele det flyvende objekt, føler de sig stadig utrygge.

"Det må have været et fly", siger en af kammeraterne med en usikker stemme.

Men den logiske forklaring køber den anden kammerat ikke.

"Selv hvis vi havde cyklet under en parkeret Airbus, kunne dette ikke have gjort det". Det var MEGET stort, skriver han i indberetningen til SUFOI.

Men selv om objektet er af en gebommerlig størrelse, er der ingen lyd. De kan kun se de store, flyvende vinger komme til syne gennem skyerne.

Samme aften kører den ene kammerat til Espergærde for at spille musik, og da han når forbi

Foto: Colourbox

*Mystiske UFOer et sted i Nordsjælland.
Billede: Colourbox/
Leif Nørmark Sørensen*

Flynderupgård, er der et opbud af militær, angiveligt med en mobil radar, der ifølge observatøren ligner højtalere på et lad.

Om de har observeret et visit fra det ydre rum, eller om der er en logisk forklaring på det store objekt i skyerne, melder historien ikke noget om.

Ufoens historie

Amerikanske Neil deGrasse Tyson er en af de mest velkendte og anerkendte astrofysikere i verden, og han tror bestemt ikke på, at vi er alene i universet.

Det udtalte han i 2017 til den amerikanske TV-station C-SPAN.

"Hvad der end er sket på jorden, så er det ikke særlig sjældent eller unikt. Fordi kulstof

kemi, som livet er baseret på, er den mest fertile slags fysik, der er. Og der er rigeligt med kulstof i hele universet".

Han er langt fra den eneste, der er optaget af, om vi får besøg af intelligent liv fra det ydre rum. Den moderne ufo-historie opstod den 24. juni 1947, da den amerikanske pilot, forretningsmand og politiker Kenneth Arnold så en formation af sølvskinnende objekter flyve mellem bjergene i staten Washington.

Siden da har ufo-historien taget nogle overraskende spring inden for de seneste par år. Især da den amerikanske avis The New York Times offentliggjorde tre videosekvenser, som angiveligt var blevet lækket fra Pentagons arkiv.

Udover det offentliggjorde CIA, det amerikanske efterretningsvæsen, 2.780 sider med statslige ufo-relaterede observationer. Det er alt fra uidentificerbare objekter, mystiske eksplosioner i små russiske byer til mellem byer og højtstående embedsmænd, der får overrakt mystisk teknologi.

Små grønne mænd

Den 29. maj 2014 omkring Helsingør funkler stjernerne tydeligt på nattehimmelen.

Et kærestepar observerer himlen, da et kraftigt lys viser sig. Det sydlige lys minder om det, man ser på et fly eller en helikopter, men de vurderer begge, at lyset er for kraftigt. Farten minder om et passagerfly, men det begynder pludselig at reducere hastigheden.

Omkring 30 sekunder efter kommer endnu et objekt fra samme retning og i præcis samme bane. Parret joker først lidt, men det første lys drejer

pludselig 90 grader mod vest og flyver videre i mere eller mindre almindelig hastighed.

Men det andet lys står nærmest stille hen over parret. Langsomt men sikkert flyver lyset væk og forsvinder til sidst ud i natten.

Den ene har en baggrund i Kastrup Lufthavn, hvor personen havde arbejdet som flyvelederelev, og da de ser objektet på himlen, har de svært ved at forstå, hvad der er sket:

"Jeg har aldrig troet på små grønne mænd, ufoer og den slags, men lige nu har jeg lidt svært ved at finde en logisk forklaring".

*Lokalavisen Nordsjælland,
2. marts 2022*

Jeg rejser mig i vinden

af Ronnie Andersen

Sommetider er det svært at holde min krop oppe, så nogle dage lader jeg mig synke ned på bunden af bassinet. Jeg ville ønske, noget kunne holde mig nede i stilheden. Så kunne jeg sidde og lytte til vandets stilhed, imens jeg så op på kroppene over mig, der lavede spor i vandoverfladen, som fly på himlen efterlader lange hvide striber.

Jeg forestiller mig, at man kan se mine hjerteslag oppe fra kanten, hvis man virkelig kiggede på mig og ikke bare undrede sig over, at jeg sidder på bunden af bassinet og holder vejret midt i svømmehallen.

Det er stilheden, der trækker mig herved. Men der er aldrig helt stille under vandet, men på bunden kan stormen ikke nå. Og det er stormen, jeg søger ly mod.

Når jeg sidder her, kommer jeg af en eller anden grund til at tænke på vands dobbelthed. Det er både blødt og hårdt. Vand vinder over det meste. Det er vandet, der laver hullerne i de sten, vi samler på stranden. Er der noget, vand ikke kan besejre?

Kroppen begynder at skribe efter luft. Jeg holder vejret lidt endnu. Men på et tidspunkt må jeg alligevel give op og lægge det stille bag mig.

De andre er sendt i bad, og Kirsten står med tåspidserne stikkende ud over kanten på badesandalerne. Det er altid koldere, når jeg kommer op, end nede i vandet. Smilende krænger jeg badehætten af. Håndklædet tager klorvandet. Og smilet.

”Hvorfor hører du ikke efter de instrukser, jeg giver?” spørger

Kirsten. Det er et af de spørgsmål, man ikke skal svare på. Jeg har heller ingen ord. Når folk spørger, glemmer jeg.

”Du må give mere af dig selv. Det dur SIMPELTHEN IKKE, det her.”

”Jeg giver alt, jeg har.”

Jeg spreder læberne, men stemmen sidder fast imellem krop og ord. Den stemme, der tager mere end stilheden med sig.

”Før vi drømmer, præsterer vi. Er det forstået?”

”Nej, det forstår jeg ikke.”

Jeg nikker.

Cyklen er flad for luft. Jeg må trække. Låser cyklen op.

Jeg går på gadesiden af det gamle fritidshjem, krydser over de tomme boldbaner. På den anden side af fritidshjemmet løber togbanen. Det er, som om ingen veje fører ud af byen. Byen er blot en endestation, hvor ingen toge kører fra.

Det er en lille by, og der er ikke mange steder, man kan gå hen. Der er heller ikke mange gemmesteder. Ved det nedslidte fritidshjem, hvor De vilde holder til, er der et gemmested. De står under halvtaget med deres knallerter. Gemt bag en gammel slidt og død legeplads. Der mødes de, i læ for vinden. Det er et godt gemmested, men De vilde gemmer sig ikke. De larmer altid. Taler højt. Råber til hinanden og kører om kap på tunede knallerter.

Nogle gange fyrer de høje kanonslag af. Nogle siger, at de gør det for at vise, når der er stoffer i byen igen. De vilde. Andre kalder dem Byens affald. De er også tilovers.

Måske var det nedslidte fritidshjem det sted, de stille, der ville være vilde, gik hen. For at blive en af De vilde. For at kunne trække vejret i læ for stormene. Måske gemmer de sig i larmen. Eller også er de bare født vilde.

En paraply vælter, da min taske rammer gulvet.

"HOV. Hvad sker der i min entre?" Mor blander salat med hænderne.

Min krop går ikke ind i køkkenet, bliver stående i døråbningen.

"Undskyld. Det er bare Kirsten, der er ånds ..."

"Så, du!" Mor skærer gulerødderne i mindre og mindre stykker.

"Hun er så irriterende."

"Her taler vi pænt." Kniven slår mod skærebrettet.

"Men hun er så ..." Mor skærer igen mine ord over, inden jeg får sagt for meget.

"Man kan jo godt sige til og fra, bare man taler ordentligt."

("... kommanderende.")

"Hvem snakker vi om?" Når min far kigger på mig, kan jeg ikke se hans øjne. De er skåret over af brillekanten, og man er aldrig sikker på, om han ser noget.

"Den nye svømmelærer, Kirsten," siger mor.

Jeg himler med øjnene. "Og så måtte jeg trække, fordi cyklen er flad."

"Man har krav på at blive talt ordentligt til." Mor tager tallerkner frem.

("Ja, det har man.")

"Måske skulle du holde op, hvis det ikke er sjovt længere," siger far uden at se, hvad hans ord sætter i gang. Jeg ser det, inden han har talt færdig.

"Hun skal IKKE holde op. Bland dig udenom." Bestikket klirrer hårdt på tallerkenen.

Vandet på bordet ryster tavse ringe. En storm i et glas vand, kunne man tænke, men det gør jeg ikke.

"Nej, nej, det ved jeg heller ikke, hvorfor jeg siger."

"Hvor får du den slags fra? Det har VI SLET IKKE TALT om."

Ringene i glasset har bredt sig. Nu er de ude i køkkenet, og ikke længere tavse.

"OG HVORFOR SKAL JEG STÅ FOR BÅDE MAD OG DÆKKE BORD?"

(" ") Stemmen vil noget, jeg ikke vil endnu. Den er blank. Og dog er stemmen dobbelt. Den bliver mindre i alle hendes store bogstaver. Og den vokser.

"Skal det våde svømmetøj ligge der, skat?" spørger mor, da vi har spist.

Far skifter tøj. Knapperne i arbejdsskjorten er faldet af. Han går ud i haven, jeg hører lågen, så døren til skuret.

"Jeg går en tur," siger jeg.

"Husk paraplyen, det bliver regn."

("Ja, vejret bestemmer du vel også over.") Jeg griber paraplyen i entreen.

Fra volden kan man se vores hus og videre over til fritidshjemmet.

Der er mange huller i vores græsplæne. Den er helt ødelagt. Eller halvt ødelagt.

Far hænger mit svømmetøj op. Det glemte jeg. Så vender han min cykel på hovedet og skruer baghjulet af. Jeg glemte også at spørge ham, om han gad lappe den. Så holder han slangen fra dækket nede i en spand vand, sådan finder man hullet, har han engang forklaret. Så kommer der små luftbobler op, hvor hullet er.

Som han går der, ligner det, at han ikke ejer sin krop. Inden han pumper luft i dækket igen, forsvinder han ind i skuret. Han tænder lyset ude i skuret. Han er derinde længe. Det er hans gemmested.

Så længe jeg ser lyset derinde, ved jeg, han venter på, at

stilheden indfinder sig.

Det blæser op. Vinden kommer nede fra fritidshjemmet. Det vilde dernede river sig løs. Og skærer i stormen og laver huller i skyerne.

Vinden tager lydene og fører dem op til mig. Et heksehyl hyl, og naboens hund begynder at gø. Vinden støjer, og vindstødene slår som ord i luften. Det er stemmen. Den taler til mig. *Ord er bare luft. Luft vinder over vand.* Luft kan ikke holdes nede.

Det mindre i mig, der er vokset, er blevet for stort. Vinden hvisker de ord, der skal siges. Og så lukker jeg min egen storm ud.

Jeg begynder at råbe de stumme ord ud og fjerner alle (parenteser). Og vinden drukner ikke mine ord, men tager dem med videre. Jeg råber, indtil der igen er stille.

Jeg rejser mig i vinden. Og ryster det mindre fra alle de store bogstaver af mig.

Regnen falder. Jeg kigger på paraplyen, skal lige til at slå den ud. Men så er det, jeg ved det, jeg har søgt ly for sidste gang.

Jeg sætter paraplyen i jorden, presser spidsen godt ned.

Så går jeg mod vindens retning, ned mod stormen, mod det, der trækker i mig nede fra De vilde.

Tilbage står paraplyen og græder i regnen.

Elevens UNI-Login:

Skolens navn:

Tilsynsførendes underskrift:

